

Arrest

nr. 237 534 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 194 038 van 20 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 6 april 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2012 huwt de verzoekende partij met mevrouw G.M., van Nigeriaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 september 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 5 september 2014.

1.3. Op 29 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 157 025 van 26 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3. Dit arrest wordt de verzoekende partij betekend op 1 december 2015.

1.5. Op 2 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij beroepen in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 162 808 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 december 2015.

1.7. Bij arrest nr. 162 810 van 25 februari 2016 vernietigt de Raad het inreisverbod van 2 december 2015.

1.8. Op 24 februari 2017 ondertekenen de verzoekende partij en de Belgische onderdane, mevrouw O.L. een verklaring tot wettelijke samenwoning. De registratie wordt uitgesteld teneinde een onderzoek te kunnen voeren conform artikel 1476quater van het Burgerlijk Wetboek.

1.9. Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 6 juli 2017 wordt de beslissing vermeld in punt 1.9. ingetrokken.

1.11. Op 13 juli 2017 weigert de stad Gent de registratie van de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar vriendin, mevrouw O.L. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.12. Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten;

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10/02/2015

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene verkreeg verblijf via gezinshereniging met zijn ex-vrouw G.M. (...) (18/08/1970). Het koppel ging echter uiteen, betrokkene verloor hierdoor zijn verblijfsrecht op 10/02/2015 en kreeg ook een bevel om het grondgebied te verlaten. (bijlage 14ter). Hij diende hiertegen een schorsend beroep in bij de RVV, maar op 26/11/2015 verwierp de RW dit beroep. Zodoende herleefde het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 06/06/2016 kwam betrokkene zich aanbieden bij de burgerlijke stand van de stad Gent met zijn nieuwe partner O.L. (...) ("24/06/1982) die beschikt over de Belgische nationaliteit. Ze kwamen voor de registratie van de wettelijke samenwoning. Na negatief advies van het parket van Gent op 07/07/2017, weigerde de burgerlijke stand van Gent over te gaan tot registratie van deze wettelijke samenwoning.

Er werd namelijk vastgesteld dat betrokkene deze samenwoning enkel wenst te registreren met het oog op verkrijgen van een verblijfsrecht en niet in het kader van een duurzame relatie. Bovendien, de intentie om wettelijk samen te wonen geeft niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene en zijn partner zouden een beroepsprocedure hebben opgestart bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen stad Gent om deze weigering te contesteren. Nochtans, vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procédure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procédures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.

De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (...) ("05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn.

Betrokkene werd door de stad Gent op 10/02/2015 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Terugleiding naar de grens

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de terugleiding.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan ;uitgevoerd Worden en op basis van volgende feiten:

De motieven voor de verwijdering, hierboven ter kennis gegeven, staven tevens de vasthouding.

Conclusie:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.13. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.14. Op 9 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod.

1.15. Bij arrest nr. 194 038 van 20 oktober 2017 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.12.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

In haar syntheseseminarie licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“11.1.1. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen een huidige afwezigheid van elke termijn zou rechtvaardigen.

De verwerende partij baseert zich op een bevel dd. 10/02/2015 - dat toen gepaard ging met de intrekking van het verblijfsrecht (op basis van gezinshereniging verkregen, doch de wettelijke samenwoning was stopgezet) van de verzoekende partij.

De RvS stelde omtrent dergelijke bevelen op heden echter het volgende: (RvS arrest n° 238 170 dd. 11 mei 2017):

Conformément à l'article 39/79, § 1er, alinéa 1er, de la loi, si l'étranger fait l'objet d'une mesure d'éloignement visée à l'alinéa 2, celle-ci ne peut être exécutée pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. S'il fait l'objet d'une décision visée à l'alinéa 2 qui n'est pas une mesure d'éloignement, une telle mesure ne peut être « prise » pendant le délai fixé pour l'introduction du recours et l'examen de celui-ci. Contrairement à ce que soutient le requérant, dès lors que l'article 39/79, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que, pendant les délais qu'il précise, aucune mesure d'éloignement justifiée par les mêmes faits avant mené à l'adoption d'une des décisions visées à son alinéa 2 qui fait l'objet du recours, ne peut être prise et dès lors que le requérant n'est donc pas en séjour illégal durant ces délais, la partie adverse ne peut adopter une mesure d'éloignement, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980. »

De Raad van State is dus thans van mening dat dergelijke bevelen om het grondgebied te verlaten onwettig zijn en dat de verzoeker zich niet in illegaal verblijf bevindt tijdens een dergelijk beroep. Aldus stelt zich tevens de vraag naar de impliciete intrekking van dat bevel ingevolge dat verblijfsrecht (cf. 11.1.3.), in de mate dat het al ooit wettig zou geweest zijn.

11.1.2. De verwerende partij verliest tevens uit het oog dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 2 december 2015 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten betekende aan de verzoekende partij, dat tevens vernietigd werd bij arrest nr. 162 808 dd. 25 februari 2016:

3.9. Verwerende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker al vanaf de verwerping bij arrest nr. 150 933 van 4 augustus 2015 van zijn eerste beroep van 20 februari 2015 gericht tegen de beslissing van de verwerende partij van 29 januari 2015 tot intrekking van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter) zijn vrijwillig vertrek diende voor te bereiden als er nog geen uitkomst is in zijn tweede, recentste ingediende beroep van 10 maart 2015 tegen dezelfde beslissing, dat ook schorsende werking heeft. Verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat verzoeker de kans kreeg om zijn vrijwillig vertrek voor te bereiden tussen 1 december 2015, dag waarop hij het arrest nr. 127 025 van 25 november 2015 betekend kreeg, en 2 december 2015, dag waarop hij de bestreden beslissing betekend kreeg die gepaard gaat met een maatregel van vasthouding.

3.10. De vastgestelde schending van de hoorplicht betreft de vaststellingen inzake artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet die figureren in de bestreden beslissing en die de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten betreffen. Immers wordt blijkens de motivering in feite zowel de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° als 4° van de Vreemdelingenwet gekoppeld aan het geen gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of "eerdere bevelen" (sic). Echter, ook al blijft de vaststelling overeind dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet - verzoeker betwist dit immers niet - en dit een voldoende grondslag vormt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is het rechtsverkeer niet gediend met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan enkel de uitvoeringstermijn van 0 dagen wordt vernietigd. Een bevel om het grondgebied te verlaten moet immers conform artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een indicatie bevatten over de uitvoeringstermijn, namelijk van 0 tot 30 dagen en het komt de Raad niet toe dit te gaan bepalen in de plaats van de verwerende partij, wanneer de uitvoeringstermijn van 0 dagen vernietigd wordt. Daar komt nog bij dat verzoeker wordt vastgehouden met oog op verwijdering,

beslissingen die niet kunnen worden losgekoppeld van de uitvoeringstermijn van 0 dagen. Voor de rechtszekerheid wordt het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in zijn geheel vernietigd.

11.1.3. Op 24 mei 2017 kreeg de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd haar toen een termijn van 30 dagen toegekend. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd ingetrokken door de verwerende partij.

Thans wordt een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend met een termijn van 0 dagen - dat bovendien nog een teruggrijpt naar een bevel om het grondgebied te verlaten (dd. 10/02/2015) dat volgens de huidige stand van de rechtspraak zelfs onwettig zou zijn!

Het is aldus onbegrijpelijk dat de verwerende partij thans geen termijn van 30 dagen toekent, conform artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt dus minstens artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

Bovendien stelt zich de vraag of -na een intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten- het voorgaande bevel niet geacht wordt impliciet mee ingetrokken te zijn. Zoniet zou de intrekking van een bevel om het grondgebied te verlaten geen enkel nut hebben!

Dit is a fortiori het geval in casu aangezien het bevel dd. 10/02/2015 tevens een termijn van 30 dagen had en de verzoekende partij zich hierna, door de indiening van een schorsend beroep, niet in illegaal verblijf bevond. Telkens wanneer een vreemdeling in een verblijfsprocedure een attest van immatriculatie ontvangt, worden voorgaande uitwijzingsbevelen (impliciet) ingetrokken en verdwijnen ze uit het rechtsverkeer (zie o. m. RvV nr. 143 395 dd. 16 april 2015; Raad van State nr. 235.046 dd. 14 juni 2016; zie ook

<http://www.aqii.be/nieuws/inreisverbod-kan-niet-bii-impliciete-intrekking-van-eerder-of-gelijkwaardig-uitwijzingsbevel>). In casu was de verzoekende partij in wettig verblijf tijdens de beroepsprocedure tegen de intrekking van haar verblijf (cf. 111.1.1.).

Aldus betreft dit eigenlijk slechts een eerste bevel om het grondgebied te verlaten, waarop artikel 74, §1 Vreemdelingenwet van toepassing is:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74, §2 Vreemdelingenwet luidt daarenboven als volgt:

"§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering. "

In casu kan slechts worden vastgesteld dat er ten aanzien van de verzoekende partij geen uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten bestaat dat een termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegekend.

Ten onrechte. Dit vormt een duidelijke schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien oordeelde de Raad in haar arrest nr. 162 808 dd. 25 februari 2016 reeds dat het bevel dd. 2 december 2015 een onvoldoende basis vormde om hierna een bevel met een termijn van 0 dagen uit te reiken.

11.1.4. Bovendien lijkt het erop of de verwerende partij heeft niet alles correct begrepen wanneer zij motiveert als volgt:

"..."

De verwerende partij verkondigt hier pure quatsch. Ofwel begrijpt zij het proces van de registratie van een wettelijke samenwoning niet, ofwel tracht zij de Raad hier een rad voor ogen te draaien.

Een wettelijke samenwoning betreft immers een verklaring van twee partijen. Alvorens tot registratie van die verklaring over te gaan, kan de gemeente een onderzoek voeren of het geen schijnsamenwoning betreft.

Als de gemeente tot de vaststelling komt dat de samenwoning "oprecht" is, dan gaat zij over tot registratie. In casu stelt de gemeente dat dit niet zo is, dus is het nu aan de rechtbank van eerste aanleg om de oprechtheid te beoordelen (aangezien de verzoekende partij en haar partner aldaar een beroepsprocedure opgestart hebben).

De rechtbank van eerste aanleg dient aldus te verifiëren of aan alle voorwaarden voldaan is.

Dit proces wordt beschreven in artikel 1476 en 1476quater B.W.:

"Art. 1476. § 1. Een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd door middel van een geschrift dat tegen ontvangstbewijs wordt overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeenschappelijke woonplaats.

Dat geschrift bevat de volgende gegevens

- 1° de datum van de verklaring;
- 2° de naam, de voornamen, de plaats en de datum van geboorte en de handtekening van beide partijen; de gemeenschappelijke woonplaats;
- 4° de vermelding van de wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen;
- 5° de vermelding dat beide partijen vooraf kennis hebben genomen van de inhoud van de artikelen 1475 tot 1479;
- 6° in voorkomend geval, de vermelding van de overeenkomst die is bedoeld in artikel 1478, die de partijen hebben gesloten.

De ambtenaar van de burgerlijke stand gaat na of beide partijen voldoen aan de wettelijke voorwaarden inzake de wettelijke samenwoning en maakt in voorkomend geval melding van de verklaring in het bevolkingsregister. "

Indien er geen gemeenschappelijke woonplaats is, ingevolge de repatriëring van één van beide partijen, dan zal de rechtbank vaststellen dat er sowieso niet (langer) aan alle voorwaarden voldaan wordt, gezien het feit dat er geen gemeenschappelijke woonplaats meer is (zie voorbeeld, stuk 3).

Aldus raakt bovenvermelde motivering van de verwerende partij kant noch wal - ook haar procédure voor de rechtbank van eerste aanleg zal negatief worden afgesloten door het feit dat zij gerepatriëerd wordt.

Ook in haar ingetrokken bevel dd. 24 mei 2017 -toen er van een weigering van Stad Gent nog geen sprake was- bleek al duidelijk dat de verwerende partij dit hele proces niet leek te snappen. Ze sprak toen immers over de mogelijkheid voor de verzoekende partij om terug te keren éénmaal er een "datum" voor de wettelijke samenwoning was vastgelegd. Alsof het een huwelijk betreft, dat voltrokken dient te worden.

Thans is het opnieuw duidelijk dat zij het niet snapt. Dit weerhoudt haar er echter niet van om een bevel om het grondgebied te verlaten van 0 dagen te betekenen. Vraag is of dit tevens het geval zou zijn geweest mocht zij het hele proces wel snappen.

Aldus wordt met de bestreden beslissing zowel de materiële motiveringsverplichting als artikel 8 EVRM geschonden.

11.1.5. In casu staat het feit dat de verzoekende partij en haar Belgische partner op hetzelfde adres woonden en aldus een familieleven hebben niet ter discussie. De gemeente Gent meende enkel dat de vraag tot wettelijke registratie van deze samenwoning enkel door verblijfsrechtelijke motieven werd ingegeven, quod non in casu¹. Deze beoordeling kan enkel gebeuren door de rechtbank van eerste aanleg (burgerlijke rechtbank) en niet door de Raad.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins correct geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Er werd immers geenszins nagegaan of de partner van de verzoekende partij, een Belgische, zomaar in Ghana kan gaan wonen. Noch haar familieleven hier en in Ghana, noch haar jobsituatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders om zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

Omgekeerd werd wel de mogelijkheid voor de verzoekende partij en haar partner om zich in België samen te vestigen volledig getorpedeerd. Dat de verzoekende partij nadien terug zou kunnen komen als de wettelijke samenwoning als de rechtbank zou oordelen dat deze mag worden geregistreerd is onjuist gezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake meer zal zijn en de rechtbank de vordering aldus niet kan worden ingewilligen.

Aldus werd geenszins een correcte belangenafweging gemaakt, zoals artikel 8 EVRM vereist.

*Integendeel, de verwerende partij gaat uit van foute veronderstellingen.
De bestreden beslissing schendt aldus tevens manifest artikel 8 EVRM."*

4.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Er blijkt niet welk actueel belang de verzoekende partij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en haar betoog betreffende de toepassing van voormeld artikel. Uit de stukken van het administratief dossier dat werd gevoegd bij de zaak 211 660 betreffende het inreisverbod dat gepaard gaat met de huidige bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij werd vrijgesteld op 20 oktober 2017. Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij op 25 september 2019 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven werd gegeven, doch dat deze beslissing werd geschorst door de Raad en dat zij op 1 oktober 2019 werd vrijgesteld. Voormelde beslissing van 25 september 2019 werd op 28 oktober 2019 ingetrokken door de verwerende partij.

Het belang dient niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. De verzoekende partij had na haar vrijstelling op 20 oktober 2017 de mogelijkheid om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende de dertig dagen na haar vrijstelling op 20 oktober 2017 op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent de motieven betreffende het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Hierbij wenst de Raad nog op te merken dat in zoverre zou kunnen gewezen worden op de beslissing tot vasthouding die gepaard gaat met het bestreden bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, herhaald kan worden dat de Raad niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten.

Eveneens wijst de Raad erop dat geen belang kan geput worden uit het feit dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod, daar uit de motieven van het inreisverbod van 9 oktober 2017 blijkt dat een inreisverbod werd opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, en niet op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Bovendien blijkt uit onderhavig arrest dat niet wordt betwist dat aan de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Nu het beroep tegen het bestreden bevel met onderhavig arrest wordt verworpen en het inreisverbod genomen werd op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, kan ook geen actueel belang bij het betwisten van de motieven betreffende de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, voortvloeien uit het feit dat het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een inreisverbod.

Er blijkt dan ook niet dat heden, op het ogenblik van de uitspraak, de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar kritiek op de motieven dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, met name het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan zij kennis kreeg op 10 februari 2015 en de motieven waarbij in dit kader verduidelijkt wordt dat geen termijn wordt toegekend nu de verzoekende partij na een afgewezen verblijfsaanvraag niet vrijwillig is vertrokken waardoor kan verwacht worden dat het toekennen van een termijn haar er evenmin zal toe aanzetten om vrijwillig te vertrekken, dat een dwangmaatregel proportioneel is, dat zij een verblijf kreeg via gezinshereniging met haar ex-vrouw doch dat het koppel uiteen ging en de verzoekende partij hierdoor haar verblijfsrecht verloor en een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dat het beroep hiertegen verworpen werd waardoor het bevel herleefde, dat zij zich op 6 juni 2016 kwam aanbieden op de burgerlijke stand van de stad Gent met haar nieuwe partner van Belgische nationaliteit, dat ze kwamen voor een registratie wettelijke samenwoning, dat na negatief advies van het parket de stad Gent de registratie weigerde, dat de verzoekende partij en haar partner een beroepsprocedure hebben opgestart bij de rechtbank van eerste aanleg om deze weigering te contesteren, dat nochtans vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning niet ressorteren onder de gevallen waarin volgens het Gerechtelijk Wetboek

een persoonlijke verschijning verplicht is, dat zij hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel kan putten, dat in geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de wettelijke samenwoning alsnog geregistreerd kan worden, de verzoekende partij een visumaanvraag kan indienen.

4.4. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd gelet op het feit dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, daar zij niet in het bezit is van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie. Het feit dat de verzoekende partij tegen de weigering van de registratie van de wettelijke samenwoning van de stad Gent een beroepsprocedure heeft ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. De beroepsprocedure heeft voorts ook geen schorsende werking ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er wordt niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales e Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Voorts zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijk element van de billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 24 november 1998, nr. 40447/98, Mitchell v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 22 juni 1999, nr. 27663/95, Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen:

“Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Ghana om daar het familiale leven verder te zetten. Verder kan betrokkene in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen. De partner van betrokkene heeft ook een minderjarig kind, A.G.G. (...) (“05/02/2012) uit een vorige relatie. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene voor dit kind een vaderrol opneemt. Hij heeft het kind ook niet erkend. Ten opzichte van dit kind geldt dezelfde redenering als hierboven aangegeven. Het kind kan samen met de partner betrokkene achterna reizen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus noch met betrekking tot de partner, noch met betrekking tot het kind sprake te zijn.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij, in het licht van de beoordeling conform artikel 8 van het EVRM, het bestaan van het gezinsleven met het minderjarige kind van haar partner niet aangetoond acht daar het niet duidelijk is in hoeverre de verzoekende partij de vaderrol opneemt en daar de verzoekende partij het kind niet heeft erkend, doch betreffende het gezinsleven met zowel de partner als met het kind van de partner een belangenafweging doorvoert, waarbij zij oordeelt dat de partner van de verzoekende partij en haar kind de verzoekende partij achterna kunnen reizen om aldaar het familiale leven verder te zetten.

Gelet op de gemaakte belangenafweging, in het licht van de beoordeling conform artikel 8 van het EVRM, is het betoog van de verzoekende partij betreffende het al dan niet bestaan van een gezinsleven, niet dienstig.

De verzoekende partij meent, betreffende de gevoerde belangenafweging, dat niet correct werd geverifieerd of zij en haar echtgenote ook elders hun familieleven kunnen uitoefenen, dat er immers niet werd nagegaan of haar partner zomaar in Ghana kan wonen waarbij zij erop wijst dat noch haar familieleven hier en in Ghana, noch haar job situatie, noch de wetgeving van Ghana met betrekking tot de mogelijkheid voor buitenlanders zich daar te vestigen en te werken werd geverifieerd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, ter gelegenheid van de vragenlijst van 10 oktober 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, werd gevraagd of zij redenen heeft waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, waarbij zij erop wees dat zij hier een vriendin heeft waarmee zij samen een leven wil opbouwen. De verzoekende partij heeft geenszins aangegeven dat zij niet kan terugkeren omdat het voor haar vriendin en het kind van haar vriendin onmogelijk zou zijn haar achterna te reizen. Gelet op het niet vermelden van concrete elementen die het verderzetten van het familieleven in het land van herkomst zouden verhinderen, kan het de verwerende partij ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij belang heeft bij haar betoog nu zij geenszins aantoonde dat er concrete elementen zijn, indien deze werden

geverifieerd, die aantonen dat de stelling dat haar partner en het kind van haar partner haar kunnen achterna reizen, niet correct of kennelijk onredelijk is.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in juni 2016 een aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar partner heeft gedaan, doch dat zij ter gelegenheid van een gehoor van 3 december 2015, wanneer zij aldus reeds illegaal op het grondgebied verbleef, nog geen melding maakt van een relatie met haar partner, terwijl expliciet werd gevraagd of de verzoekende partij een duurzame relatie heeft in België. De Raad benadrukt dat het *in casu* ingeroepen gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De verzoekende partij overtuigt op dit punt niet.

De verzoekende partij toont geen concrete hinderpalen aan voor het leiden van een gezinsleven elders. Het loutere feit dat haar echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en dat zij niet kan worden gedwongen het Belgische grondgebied te verlaten, heeft niet tot gevolg dat zij de verzoekende partij niet vrijwillig kan volgen naar Ghana.

Waar de verzoekende partij stelt dat de mogelijkheid voor haar en haar partner om zich in België samen te vestigen volledig getorpedeerd werd, herhaalt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. Hierbij merkt de Raad nog op dat de intentie en de procedure tot wettelijk samenwonen haar niet automatisch recht op verblijf geeft.

Betreffende de kritiek van de verzoekende partij dat het motief dat zij nadien terug zou kunnen komen als de rechtbank zou oordelen dat de wettelijke samenwoning mag geregistreerd worden, onjuist is gezien er van een gemeenschappelijke woonplaats geen sprake meer zal zijn en de rechtbank de vordering niet kan inwilligen, gaat zij eraan voorbij dat in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing geen sprake is van een oordeel van de rechtbank van eerste aanleg over een eventuele registratie van de wettelijke samenwoning. Er wordt enkel op gewezen dat de verzoekende partij *“in Ghana, bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse de nodige procedures (kan) opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Hij kan echter steeds een opheffing van dit inreisverbod vragen, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, om zijn partner in België te komen bezoeken. Ze kunnen gedurende de scheiding contact houden via de moderne communicatiemiddelen.”* Uit voormelde motieven blijkt geenszins dat de verwerende partij doelde op een procedure gezinshereniging na een registratie van de wettelijke samenwoning. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij vrij staat om een visumaanvraag kort verblijf te richten tot de Belgische diplomatieke post.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er geen correcte belangenafweging werd gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER